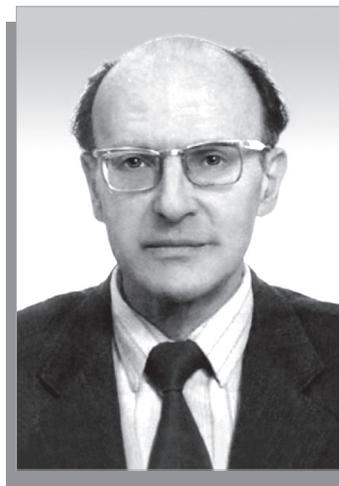

РАБІНОВИЧ ПЕТРО МОЙСЕЙОВИЧ,

доктор юридичних наук, академік
Національної академії правових наук України,
професор кафедри теорії та філософії права
Львівського національного університету
імені Івана Франка,
Україна, м. Львів
e-mail: rtp2009@mail.ru

УДК 340.12

Філософія права у Львівському університеті імені Івана Франка у післявоєнний період (1946–2016)

У статті стисло висвітлено стан і розвиток досліджень та викладання у Львівському університеті проблем філософсько-правової науки протягом 70 років після закінчення Другої світової війни. Особливу увагу приділено характеристиці таких досліджень у незалежній Україні. Показано, що основним їх предметом є проблеми загального праворозуміння (у тому числі юснатуралістичного), а також основоположних прав людини.

Ключові слова: філософія права, праворозуміння, юснатуралізм, права людини, Львівський університет.

Вступні зауваги. Історія викладання у Львівському університеті філософсько-правових сюжетів бере початок ще з часів його заснування у 1661 р. згідно з Указом короля Польщі Яна Казимира II. Як свідчать сучасні історико-правові дослідження [1, с. 150–151], саме тоді у ньому розпочалось викладання «двох прав» – канонічного і римського, кожне з яких ґрунтувалось, так чи інакше, на певних вихідних засадах філо-

софсько-правового гатунку. І засади ці не могли не озвучуватися в процесі навчання.

На початку XVIII ст. у межах тодішніх освітніх реформ в Австрії (до складу якої тоді входив Львів) кожен зі згаданих навчальних предметів викладався окремим професором. У той час починає ширше використовуватися поняття «натурального» (природного) права. Загалом же в *австрійській пе-*

pid існування Львівського університету (1784–1918) у навчальному процесі на його вже більш-менш «повносправному» юридичному факультеті окремою позицією вирізняється предмет під назвою «європейська філософія права». Цей предмет забезпечувала створена у 1799 р. кафедра природного права, права народів та інституцій (згодом – кафедра природного права, права народів і кримінального права).

Після революційних подій у Європі 1848 р. у Львівському університеті помітно посилюється увага до викладання філософських дисциплін. Тоді завідував означеною кафедрою і викладав курс природного права випускник Віденського університету професор Е. Гербст. У 1860-х рр. цей предмет викладав професор Ф. Рульф. Варто відзначити, що у той час окремим предметом була «Теорія права Імануїла Канта». Пізніше як факультативна дисципліна до навчального плану юридичного факультету включається й «Історія філософії (від Г. Гроція до І. Канта)». З 1887 р. у цьому університеті філософські дисципліни та природне право викладав відомий український мислитель П. Лодій.

З настанням *польського періоду* (1919–1939) з 1919/20 навчального року на юридичному факультеті Львівського університету передбачається вивчення філософії права і факультативно – філософії. Філософію права викладав до початку Другої світової війни професор К. Стефко, який завідував кафедрою теорії права увесь міжвоєнний період. У цей час асистент кафедри історії держави і права Є. Баутро опублікував такі праці, як

«Studja i krytyki z dziedziny teorii i filozofji prawa» (К., 1924); «Z rozważan nad idea i struktura normy prawnej» (Л., 1932); «Idea lingwistyki i sematyki prawniczej» (Л., 1935); «Wstęp do dziejów filozofii prawa i państwa. Próba historiozofii i typologii myślenia prawno-filozoficznego» (Л., 1936) [2, s. 468].

Радянський період. Після входу західноукраїнських земель до складу Української РСР (осінь 1939 р.) на юридичному факультеті Львівського університету з 1940/41 навчального року було запроваджено викладання предмета «Теорія держави і права». Він вивчався на основі марксистської інтерпретації цих явищ. Як відомо, саме таке філософсько-правове розуміння вважалось у цей період єдино правильним і офіційно дозволеним. Окремої ж навчальної дисципліни під назвою «Філософія права» (чи то аналогічної до неї) навчальним планом взагалі не передбачалось.

Така ж ситуація відновилась на юридичному факультеті Львівського університету після визволення Львова від німецько-нацистських загарбників і відновлення його функціонування у 1945 р.

Щоправда, з другої половини 50-х років минулого століття у радянських юридичних навчальних закладах запроваджується новий предмет – «Історія політичних і правових вчень» (адже у 1955 р. в Москві було видано перший радянський підручник під такою назвою за редакцією професора С. Ф. Кечекьяна). Завдяки цьому предмету студенти-юристи дістали можливість знайомитися й з іншими, окрім

марксистських, філософсько-правовими концепціями, теоріями, котрі виникали ще зі стародавніх часів у різних державах і правових системах, а згодом трансформувались і розвивались в наступні історичні періоди. За радянських умов такі концепції й теорії мали інтерпретуватися викладачами, ясна річ, з класових позицій, які тоді відповідали офіційній, адміністративно насаджуваній державно-правовій ідеології.

Утім і за тих умов – особливо ж із 1960–80-х рр. – на кафедрі теорії та історії держави і права юридичного факультету Львівського університету деякі викладачі розпочинають досліджувати окремі важливі проблеми суто філософсько-правового гатунку.

Так, професор П. О. Недбайло спрямовує свої зусилля на з'ясування вихідних соціально-філософських та методологічних аспектів загальної теорії права, зокрема її співвідношення із соціальною філософією історичного матеріалізму. Результати його розвідок були оприлюднені в його монографії «Введение в общую теорию государства и права» (Київ, 1971). Отже, в радянський період саме професор П. О. Недбайло стає, можна сказати, фундатором у Львівському університеті марксистської школи загальної теорії та філософії права. Згодом певні філософсько-правові сюжети аналізували його учні – професор В. Г. Сокурєнко та професор П. М. Рабінович.

Зокрема, П. М. Рабінович, спираючись на історико-матеріалістичну концепцію об'єктивних соціальних законів, розпрацьовував у першій половині 1970-х рр. проблематику специфічних

державно-правових закономірностей (що знайшло відображення у його монографії «Упрочение законности – закономерность социализма (вопросы теории и методологии исследования)» (Львів, 1975). Пізніше він почав вивчати таку фундаментальну філософсько-правову проблему, як інтерпретація загального поняття права, а також можливості використання у правових дослідженнях таких нетрадиційних на той час методів, як конкретно-соціологічний та семіотичний. Результати цих досліджень було відображено у його другій монографії «Проблемы теории законности развитого социализма» (Львів, 1979).

Дослідження важливих філософсько-правових напрямів юридичної науки продовжувалися на зазначеній кафедрі й у 80-ті рр. ХХ ст. Так, професор В. Г. Сокурєнко зосередив свою увагу на вивченні зв'язків права і свободи, аналізував основні принципи їхньої взаємодії в суспільстві, детермінуючий вплив нормативних властивостей свободи на право, роль права в реалізації і розвитку особи, значення зв'язку свободи з правом у розширенні принципу рівноправності та посиленні юридичних гарантій прав і свобод громадян. З цих питань він (спільно з доцентом А. М. Савицькою) опублікував монографію «Право. Свобода. Рівність» (Львів, 1981).

Професор П. М. Рабінович у монографії «Социалистическое право как ценность» (Львів, 1985) докладно обґрунтував цінність норм права як необхідного засобу задоволення загально-соціальних, групових і особистих потреб. Значну увагу в ній було приділено дослідженню об'єктивних передумов,

основних напрямів і конкретних – емпірично-фіксованих – показників зростання цінності позитивного права.

Розвиток філософсько-правових досліджень і навчальних викладів у незалежній Україні. У цей час у Львівському університеті на основі істотно трансформованої методології відбулася відчутна інтенсифікація філософсько-правових досліджень та викладання їх результатів у навчальному процесі на юридичному факультеті. У нових історичних умовах цей процес був спричинений насамперед так званим антропологічним поворотом у вітчизняному суспільствознавстві, у тому числі й у правознавстві. Це позначилось і на навчальному процесі.

Так, професор П. М. Рабінович з 2002 р. почав викладати на юридичному факультеті окрему, нову на той час, навчальну дисципліну «Філософія права». У 2005 р. за його участю і загальною редакцією там було видано колективний навчальний посібник викладачів кафедри «Філософія права: проблеми та підходи» (співавтори – О. В. Грищук, Д. А. Гудима, С. П. Добрянський, Т. І. Дудаш, С. П. Рабінович та ін.).

У цей час професор П. М. Рабінович також бере безпосередню участь в організаційних заходах з відновлення та розгортання в Україні філософсько-правових досліджень, зокрема у становленні й функціонуванні новітніх вітчизняних часописів «Проблеми філософії права», а пізніше – «Філософія права і загальна теорія права»; у підготовці кандидатів наук саме з філософії права (С. П. Рабінович, Д. А. Гудима, Т. В. Бачинський), в організації та проведенні у Львові щорічних всеукраїнських та

міжнародних «круглих столів» з антропології права із систематичною публікацією статей їх учасників (2005–2014).

Уже відтоді бодай не основним напрямом філософсько-правових досліджень у Львівському університеті стає ключова тематика цієї науки – проблема праворозуміння. Аналізуючи її на основі історико-матеріалістичної парадигми, за допомогою так званого потребового дослідницького підходу, П. М. Рабінович, по-перше, обґрунтовує нетрадиційну інтерпретацію цього феномену як відображення у людській свідомості за посередництва термінопоняття «право» того явища, яке є корисним для задоволення потреб існування й розвитку суб'єкта. По-друге, він формулює основні причини неминучості та нездоланності плюралізму праворозуміння (гносеологічні й соціальні). По-третє, реалізуючи означені концептуально-методологічні засади філософсько-правового дослідження, він конструює відносно новий різновид праворозуміння – потребове праворозуміння, згідно з яким право – це зумовлені рівнем розвитку суспільства можливості людини (чи групи людей) отримувати та використовувати засоби, необхідні для задоволення її біологічно і соціально обґрунтованих – у певних конкретно-історичних умовах – потреб існування й розвитку та забезпечувані обов'язками інших суб'єктів. По-четверте, з позицій означеної парадигми ним проаналізовані найбільш поширені сучасні («постмодерністські») різновиди праворозуміння (зокрема, феноменолого-комунікативне, «темпоральне»), у результаті чого зроблено висновок про те, що

з огляду на їхні філософсько-концептуальні засади майже всі вони є певною конкретизацією (а також здебільшого новелізацією назв) здавна відомих, «класичних» варіантів праворозуміння – здебільшого соціолого-позитивістського чи психолого-позитивістського. І, нарешті, по-п'яте, додатково обґрунтовано неабияку дискусійність спроб конструювання так званого інтегративного (чи то «синтетичного», чи то «інтегрального») праворозуміння, оскільки в будь-якому з його різновидів завжди можна виявити той світоглядно-концептуальний, системоутворюючий центр, «стрижень», який – за його соціально-філософською природою – буде знову ж таки або позитивістським (легістським, соціологічним, психологічним), або ж неопозитивістським («природним», релігійним, міфологічним тощо).

Професор П. М. Рабінович досліджував й інші філософсько-правові проблеми (зокрема, особливості предмета науки філософії права та його відмінність від предмета загальної теорії права). Предмет першої він визначив як гранично загальні закономірності виникнення, структури, функціонування та розвитку тих явищ, які відображаються терміно-поняттям «право». Результати всіх таких його досліджень відображались й у навчальній літературі (зокрема, у згаданому вище колективному навчальному посібнику, а також у його індивідуальному посібнику «Філософія права» (Львів, 2014), у «Передмові» до книги «Філософія права: вопросы и ответы» (Харків, 2014) та у низці статей, опублікованих у згаданих вище філософсько-

правових часописах, і в журналі «Право України»).

У 2010 р. він став співorganizатором (разом із колегами з Національної юридичної академії імені Ярослава Мудрого) міжнародної наукової конференції у Харкові, уперше присвяченої саме проблемі праворозуміння.

Одним із новаторських напрямів філософсько-правових досліджень у Львівському університеті на початку 2000-х рр. стало осмислення феномену праворозуміння за допомогою загальної теорії розуміння – герменевтики. Воно вимагало врахування як загальних закономірностей будь-якого розуміння, так і закономірностей встановлення саме тих явищ, які відображено поняттям права. Результати такого дослідження, здійсненого у 2002–2007 рр. Т. І. Дудаш, відображено в її монографії «Праворозуміння крізь призму герменевтики» (Львів, 2010). Вони полягають у такому.

Оскільки мислення взагалі (та розуміння як мисленнєвий процес зокрема) є невіддільним від мови, то застосування положень герменевтики для дослідження праворозуміння повинне охоплювати й мовно-знаковий бік праворозуміння – насамперед торкатись і правоназивання. Останнє можна визначити як процес і результат закріплення за мовним знаком певної ознаки поняття про позитивно значущу для суб'єкта властивість того явища, котре є об'єктом праворозуміння.

Правоназви в понад 50 досліджених мовах народів світу першопочатково позначали уявлення й поняття про такі явища: свобода, тобто можливість певної поведінки, діяльності суб'єкта;

властивість того чи іншого явища, котра стала предметом оцінювання як «справедлива-несправедлива» й була визнана «справедливою»; настанови – чи то зовнішні щодо суб'єкта (різноманітні приписи, норми, правила будь-якого походження), чи то внутрішні (його сумління, переконання, вірування тощо), які здатні спрямовувати його поведінку, діяльність у суспільстві; настанови, які спрямовують людську поведінку саме у такому напрямку, аби вона оцінювалась як «справедлива» (мови слов'янські, германські; владне зважування інтересів суб'єктів).

Праворозуміння ж можливо розглядати як спіралеподібний процес, який складається з таких основних ланок: а) передправорозуміння (у термінах герменевтів – передструктура розуміння, інтерпретаційна гіпотеза); б) правоінтерпретація (пояснення інтерпретаційної гіпотези) і в) власне праворозуміння (як результат такої інтерпретації). А цей результат стає, своєю чергою, передрозумінням для досягнення нового, якісно вищого, рівня праворозуміння, що призводить до поглиблення останнього.

Згідно з онтологічною герменевтикою відповіді на питання про те, чому саме таке, а не інакше, явище відображене поняттям права, можна, так би мовити, «занурившись у текст сам по собі». Адже в цьому випадку можливо: а) спробувати з'ясувати, яке явище автор тексту відображав поняттям права; б) урахувати соціокультурні, інтрамовні та інші фактори (детермінанти праворозуміння на різних його стадіях), які впливають на праворозуміння як автора, так і, власне, суб'єкта розуміння; та в) привнести свій індивідуалізований

соціальний досвід у процес праворозуміння та у смисл (тобто у відображення значимості, цінності) правоявища як результат цього праворозуміння.

У річищі загальної проблеми праворозуміння неабияка увага приділялася у Львові дослідженням і такого нині вельми актуального його різновиду, як праворозуміння природне. Обговорювалося, зокрема, і питання про його термінологічне позначення, у зв'язку з чим П. М. Рабінovich запропонував замість терміна «природне» (право, праворозуміння) вживати прикметники «соціально-природне» або «загальносоціальне».

Та найбільш ґрунтовні дослідження саме такого праворозуміння виконав у Львові на початку ХХІ ст. С. П. Рабінovich (нині – професор юридичного факультету Львівського університету імені Івана Франка). Так, у 2005–2012 рр. він досліджував юснатуралістичне праворозуміння як концептуально-методологічний підхід у практичній юридичній діяльності. Основні результати цього пошуку полягають у тому, що було сконструйовано систему моделей співвідношень між природним правом, мораллю й моральністю на підставі диференціації смислів належного в праві; обґрунтовано інструментальну та власну цінність природно-правових підходів у правознавстві та юридичній практиці; проаналізовано філософсько-правове значення основоположних уявлень та понять класичного європейського юснатуралізму в єдності історичних і логічних моментів їх розвитку; виявлено соціальні й епістемологічні основи очевидності як основоположної характеристики природно-правового пізнання; встановлено методологічне й юридико-

прикладне значення відмінностей між матеріально-змістовними та формально-структурними (процедурними) способами концептуального поєднання природного і позитивного права; продемонстровано взаємозв'язок та особливості взаємодії моральних і юридичних властивостей принципів справедливості, домірності та рівності як природно-правових засад. Відповідні положення викладені у монографіях автора «Природно-правові підходи в юридичному регулюванні» (Львів, 2010); «Юснатуралізм у приватному праві (західноєвропейська традиція)» (Київ, 2010), «Юснатуралізм у філософії права» (Київ; Харків, 2013).

Одним із об'єктів філософсько-правових досліджень у Львівському університеті останнім часом стало і таке явище, як правовий світогляд – у його «природному» (чи то «соціально-природному») вимірі. Таке дослідження, виконане спільно П. М. Рабіновичем і Т. В. Бачинським, дозволило зробити наступні висновки.

Правовий світогляд людини – це погляд на оточуючий її світ тих явищ, які нею вважаються правовими, та на її місце з-поміж них і на її взаємодію з ними.

Правову ж специфіку такого світогляду констатовано у тому, що це погляд людини на світ як на джерело біологічно і соціально зумовлених можливостей задоволення її основних, життєво необхідних потреб. А ці можливості (забезпечені обов'язками інших суб'єктів) є не чим іншим, як соціально-природними правами та свободами людини. У цьому, власне, полягає людиновимірність, а отже, гуманістичність інтер-

претованого в такий спосіб правового світогляду.

Звідси випливає фундаментальний методологічний висновок про те, що інтерпретація правового світогляду неминуче зумовлюватиметься *праворозумінням* його носія. Отже, іншими словами, праворозуміння глибинно, першочергово визначає зміст такого світогляду, «керує» ним.

Ще у 1992 р. П. М. Рабіновичем було запропоновано вживати – ясна річ, із певною умовністю – прикметник «юридичний» лише щодо тих соціальних явищ, котрі є результатом виключно державної діяльності, тобто виявом, способом об'єктивації волі держави, її органів – законів, актів їх офіційного тлумачення й застосування; а ось прикметник «правовий» використовувати тільки-но стосовно тих феноменів, які виникають та існують не залежно від волі держави, а внаслідок дії загально-соціальних закономірностей. У зазначеному сенсі й вживається тут термінопоняття «правовий світогляд».

Стосовно запропонованої вище інтерпретації термінопоняття «правовий світогляд» перевага такого терміновживання вбачається в тому, що воно, зокрема, дозволяє уникнути її жорстокої прив'язки до регулятивної діяльності держави – діяльності, котра зазвичай є, так чи інакше, безпосередньо залежною, похідною від політичних інтересів тієї частини соціально неоднорідного суспільства, якій належить державна влада. Адже, як свідчить минула й сучасна соціальна практика, така діяльність не завжди відповідає соціально-природним (основоположним) правам і свободам індивідів, їхніх об'єднань, соціальних спільностей.

Задеклароване тут терміновживання орієнтує на таке розуміння правового світогляду, відповідно до якого він формується у людини ще до того, як вона почала ознайомлюватися із юридичними законами держави, їх за-своювати й оцінювати. Така основа правового світогляду базується не стільки на суто формально-юридичних знаннях, скільки на тих правилах поведінки, які інтеріоризуються людиною змалку і не мають прямого стосунку до державних законів. Саме такі – здебільшого моральні (чи то морально-правові) – правила поведінки в цьому випадку є базовими. І тому ще до «зіткнення» з текстами законодавства у дітей починають формуватися основи правового світогляду.

Натомість юридичний світогляд – це такий погляд на світ, відповідно до якого всі соціальні явища (у тому числі й можливості людини) визнаються похідними від державно-вольової діяльності, вважаються продуктом державного волевиявлення.

Соціально-природний правовий світогляд характеризується такими вихідними засадами. По-перше, він має соціально-природний характер, оскільки зорієнтований, «націлений» передовсім на соціальні можливості людини задовольняти свої життєво необхідні, екзистенційні потреби. По-друге, означені фундаментальні можливості є притаманними всім без винятку людям незалежно від будь-чого – вони є всезагальними, універсальними. По-третє, з рівності соціально-природних можливостей (основоположних прав і свобод) усіх людей впливає обов'язок кожного не перешкоджати іншій

людині реалізовувати її можливості. Адже якщо хтось заважатиме комусь здійснювати свої права, то й сам має бути готовим до вчинення йому перешкод з боку іншого суб'єкта. Отож, однією із засад правового світогляду є толерантність до прав інших, до їх здійснення. Інакше кажучи, можливості поведінки кожної людини мають бути узгодженими з можливостями поведінки інших.

Природно-правові аспекти праворозуміння знайшли використання також у здійсненому у Львівському університеті Т. Т. Полянським дослідженні проблеми зловживання правом. Можливо, вперше в Україні він розглянув означену проблему не тільки стосовно позитивного права, але й щодо права «природного». Результати цього дослідження стисло схарактеризовані в його монографії «Феномен зловживання правом. Загальнотеоретичне дослідження» (Львів, 2012).

Ще з початку 1990-х рр. на кафедрі теорії та історії держави і права почала поступово формуватися наукова школа філософії і загальної теорії прав людини. Від того часу ця проблематика стає одним із пріоритетних напрямів філософсько-правових досліджень професора П. М. Рабіновича. Під його керівництвом низка викладачів кафедри та аспірантів, спираючись на здобутки і зарубіжної науки, розвивають цю школу. Зокрема, з'ясовуються основні причини плюралізму інтерпретації основоположних («природних») прав людини та їх соціально-антропна сутність; оновлюється визначення їх загального поняття; розпрацьовується проблематика обмежування, а також державно-

юридичного забезпечення й захисту таких прав. Низка означених питань почала висвітлюватись у навчальному посібнику П. М. Рабіновича «Основи загальної теорії права та держави» (який протягом 1992–2008 рр. витримав 10 видань у різних містах України).

Філософські аспекти праволюдності проблематики дістали відображення, зокрема, у виконаному С. П. Рабіновичем у 1999–2003 рр. дослідженні концепції сутнісних ознак прав людини в природно-правовій доктрині неотомізму та виокремленні серед цих ознак первинних і похідних; встановленні людини. Основні результати виконаних ним досліджень з цієї проблематики полягають у: систематизації особливостей розвитку природно-правової ідеології неотомізму в ХХ ст.; виявленні впливу визначальних методологічних засад неотомістичного праворозуміння на специфіку концепції прав людини в неотомізмі; інтерпретації поняття гідності людини в аспекті неотомістичної природно-правової думки та розкритті його евристичних можливостей; формулюванні дефініції поняття прав людини відповідно до праворозуміння неотомізму; визначенні понять прав людини, природно-правового статусу людини та природної правосуб'єктності людини; виявленні внеску природно-правової доктрини католицизму в загальноцивілізаційний процес осмислення антропологічних основ прав людини та впливу міжнародно-правової ідеології прав людини на соціальну доктрину католицизму.

Висновки цього дослідження дістали відображення в монографії «Права людини у природно-правовій думці

католицької церкви (за матеріалами соціальної доктрини католицизму)» (Львів, 2004).

У напрямі дослідження філософії прав людини у Львівському університеті особлива увага була приділена їх соціально-антропологічному виміру. Так, у 2006 р. у Львові було видано колективну монографію «Права людини: соціально-антропологічний вимір» (співавторами – П. М. Рабінович, Д. А. Гудима, С. П. Добрянський, Т. А. Дудаш, С. П. Рабінович, Т. І. Пашук та ін.).

А через декілька років вийшла друком монографія Д. А. Гудими «Права людини: антрополого-методологічні засади дослідження» (Львів, 2009). У цій книзі, а також в інших його працях визначені, зокрема, поняття і види антропологічних дослідницьких підходів, охарактеризовані їх евристичні можливості. Застосування цих підходів у філософії права задля встановлення особливостей людинорозуміння в юриспруденції дало автору змогу дійти висновку про те, що «людина у праві» має два образи: «правової людини» і «людини юридичної», яким відповідають образи правової та юридичної особистостей.

На думку Д. А. Гудими, якщо ХХ ст. стало століттям прав людини насамперед через те, що люди усвідомили грандіозність тієї шкоди, яку вони завдають представникам свого ж виду, то у ХХІ ст. настає черга усвідомити те саме й щодо не-людей: інших живих, природних істот і вже у недалекому майбутньому – стосовно істот неживих чи навіть штучних. До такого висновку спонукало те, що зарубіжна юридична практика останніх десятиліть демон-

струє нові тенденції в суспільному сприйнятті суб'єкта права, які вже не відповідають традиційним уявленням про останнього. Серед них названо й охарактеризовано, зокрема, такі: 1) юридичне визнання певних прав за померлими людьми; 2) дедалі активніше віднесення до суб'єктів прав тварини, а то й навіть рослини; 3) пропонування надати юридичний статус автоматичним пристроям зі штучним інтелектом – роботам. Указані тенденції відображають наявність певного соціального запиту на зміни розуміння поняття суб'єкта права у філософії та загальній теорії права, зокрема через розширення кола таких суб'єктів, а також чітке їх розмежування із суб'єктами правовідносин.

У згаданому науковому напрямі слід згадати також про монографії:

С. П. Добрянський «Актуальні проблеми загальної теорії прав людини» (Львів, 2006); П. М. Рабінович, О. В. Гришук «Право людини на компенсацію моральної шкоди (загально-теоретичні аспекти)»; О. В. Гришук «Людська гідність у праві: філософські проблеми» (Львів, 2007).

Отже, підсумовуючи все викладене, не буде, як видається, перебільшенням стверджувати, що сучасна школа філософії права у Львівському університеті (яка має досить давні історичні традиції) – це переважно школа філософії праворозуміння як найфундаментальнішої проблеми юридичної науки.

Складовою частиною цієї школи є розбудована з позиції потребового підходу наукова школа філософії та загальної теорії прав і свобод людини.

Список використаних джерел

1. Юридичний факультет Львівського національного університету імені Івана Франка (1661–2016) : монографія, – Львів, 2016.
2. Adam Redzik (ed), Academia Militans. Uniwersytet Jana Kazimierza we Lwowie. – Wysoki Zamek, Krakow, 2015.

References

1. Juruduchnyi facultet Ljvivshogo nacinalnogo universitetu imeni Ivana Franka (1661–2016) : Monographia, – Ljviv, 2016.
2. Adam Redzik (ed), Academia Militans. Uniwersytet Jana Kazimierza we Lwowie. – Wysoki Zamek, Krakow, 2015.

Рабинович П. М., доктор юридических наук, академик Национальной академии правовых наук Украины, профессор кафедры теории и философии права Львовского национального университета имени Ивана Франко, Украина, г. Львов
e-mail: rmp2009@mail.ru

Філософія права во Львовском университете имени Ивана Франко в послевоенный период (1946–2016)

В статье кратко освещаются состояние и развитие исследования и преподавания во Львовском университете проблем философско-правовой науки в течение 70 лет после завершения Второй мировой войны. Особенное внимание уделено характеристике таких

исследований в независимой Украине. Показано, что их основным предметом являются проблемы общего правовопонимания (в том числе юснатуралистического), а также основоположных прав человека.

Ключевые слова: философия права, правовопонимание, юснатурализм, права человека, Львовский университет.

Rabynovych P. M., Ph.D in Legal Sciences, academician of the National Academy of Legal Sciences of Ukraine, professor of the Chair of the Theory and Philosophy of Law, Lviv National University after Ivan Franko, Ukraine, Lviv
e-mail: rmp2009@mail.ru

**Philosophy of Law at Lviv National University after Ivan Franko
in the Afterwar Period (1946–2016)**

The article researches the stance of philosophy legal science development and lecturing at Lviv University during 70 years after completion of the Second World War. Special attention is being paid to the characteristics of such researching in independent Ukraine. It is proved, that problems of the general law understandings (including – natural law), as well as fundamental human rights sustain main subjects of such researching.

Within realm of the general problems of law understanding particular attention has been paid in Lviv to researching of nowadays such an important variety of law understanding as natural. There has been discussed, in particular, the question of its' terminological nomination, in connection with this P. M. Rabynovych suggested to use instead of the term «natural» (law, law understanding) adjectives «social natural», «general social»

Albeit most fundamentally the problem of natural law understanding had been done in Lviv at the beginning of the XXI century by S. P. Rabynovych (nowadays – professor of the Faculty of Law of Lviv National University after Ivan Franko). Thus, in 2005–2012 he had researched «jus natural» understanding of law as conceptual methodology approach in practical legal science. The main results of such researching lie in the following: there were constructed the system of correlation model between natural law, morals and morality on the basics of differentiation of the senses of «due» in law; there were provided set of arguments on instrumental and «own» value of natural law approaches in jurisprudence and legal practice, there were analyzed philosophy legal significance of the main notions and categories of the classic European «jus natural» in unity of historical and logical moments of their development; there has been defined methodology and practical legal significance of the differences between material-content and formal-structural (procedure) ways of conceptual unification between natural and positive law, there has been demonstrated interconnection and particularities of relations of the moral and legal features of the principles of justice, balancing and equality as that of forming basics of the natural law conception.

Key words: philosophy of law, law understanding, «jus natural», human rights. Lviv University.